

LBRIS

We know
books

BOGDAN HRIB

FOC cu FOC

*Povestiri cu
Stelian Munteanu și
Tony Demetriade*

t...

TRITONIC
Tritonic Books

București - 2024

Bogdan Hrib

FOC cu FOC

Povestiri cu Stelian Munteanu și Tony Demetriade

Copyright © Tritonic Books 2024 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Tritonic

Str. Coacâzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția: *Mystery & thriller* este coordonată de Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HRIB, BOGDAN

Foc cu foc : povestiri cu Stelian Munteanu și Tony Demetriade /

Bogdan Hrib. - București : Tritonic Books, 2024

ISBN 978-606-749-772-4

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocar

Comanda nr. MT03/2024

Bun de tipar: Septembrie 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Argument / 7

Bicicleta roz / 11

Ziua în care nu s-a întâmplat nimic / 23

Moartea unui om de cultură / 41

Vânătoare de asfințituri pe strada 42 / 67

Crimă de cartier / 97

Fusilli rossi / 121

O zi la Timișoara. / 161

Apă rece și vânt puternic la Marea Nordului / 189

Sala 101. Prezent și perspective / 239

Precizări și mulțumiri / 283

Argument

sau, în loc de introducere, un posibil interviu
simultan cu Stelian și Tony

O dimineață răcoroasă de final de iulie, după mai multe zile de cod roșu de caniculă și furtuni violente cu tunete și fulgere. Parcul Titan e liniștit, vreo trei alergători, un cuplu cu un cărucior dublu, aparent cu doi gemeni, câteva lebede, multe rațe, pescăruși invadatori... Și ei doi pe o bancă din Insula Pensionarilor.

Jurnalistul întârzie.

– A uitat să-și pună telefonul să-l scoale, bombăne Tony. Stăm ca proștii aici...

Stelian dă din cap privind-și propriul smartphone, o vechitură de vreo trei ani, cu ecranul spart într-un colț și husa cam ponosită.

– L-au răpit sau l-au ucis. Știau că se vede cu noi pentru interviu și l-au anihilat, construiește el o conspirație.

– Mai lasă-mă dracului că nu suntem nici în filme, nici în cărți! Iar începi cu prostiile tale!

Munteanu îl privește cu același aer șugubăț, pe care-l recunoaște de aproape douăzeci de ani.

– O să vezi că așa e! Sigur! Mie-n sută!

– Sigur.

Demetriade se bate peste buzunare de parcă ar căuta un pachet de țigări. Găsește doar câteva monede – probabil

50 de bani pentru cărucioarele de la Lidl -, ochelarii, portofelul și cheile de la mașină.

– Ce cauți?

– Telefonul. Să-l sun.

– L-oi fi lăsat în mașină, surâde ghiduș Stelică. N-ar fi prima dată. L-ai pus pe GPS și l-ai lăsat în suport.

– Mda...

– Tony, nu ți se pare că suntem că ăia doi boșorogi din Muppets?

– Eu sunt mai tânăr! protestează Demetriade.

– Puțin! Nu se pune!

– Dar mai știe cineva cine erau ăia din Muppets?!

– Să caute pe net. Ziceam că așa ar fi meritat să începem interviul.

– Tâmpenii! Tu cu trimiterile tale culturale de jurnalist și prof!

Munteanu nu ripotează și, iritat, se uită spre lac, unde o gașcă de pescăruși se luptă cu niște rațe pentru o pradă invizibilă.

– Nu mai zici nimic, Stelică?

– Ce să zic? Mă enervez că pierdem timpul. Și nici n-a anunțat că nu mai vine.

– Mda, parcă pe vremuri era lumea mai serioasă.

– N-aș zice. Nu ții minte când ne-am cunoscut, era prin 2006, când cu *Filiera grecească*, nici atunci nu găseai lumea. Și ne duceam noi la ei acasă! Cu sirene și girofare...

– Mda, cam așa. Mai erai și cu Dacia aia nenorocită, fără aer condiționat!

– Ce memorie!

– Hai, lasă vrăjeala. Ne-am descurcat bine... Și când cu *manuscrisul blestemat* a fost OK. Era prin 2008, așa-i? Nu

m-ai băgat prea mult în seamă, da' asta-i viața, toată ziua te converseai cu rusul ăla. Spionul...

– Frățioare, nu erau chestii de poliție. N-ai ce face la început... Doar ții minte cât m-au alergat prin lume. La fel a fost și în *Somalia*.

– Parcă atunci ai cunoscut-o pe Sofia?

– Da, chiar atunci...

– Au fost ani frumoși, eram tineri!

– Eram tineri, dar au fost ani nasoși, nu frumoși! A fost criza! Ai uitat asta?

– Nope, cum să uit? A trebuit să te salvez din Viena, că te acuzaseră aia că l-ai ucis *pe general*. Dumnezeule, ce nebunie a fost cazul ăla. Iar cu spioni și cu tipa aia de la Star TV... complicată chestie. Am crezut că te pierd atunci.

– Da, și tu la Copen..

Apoi își dă seama că a atins exact coarda sensibilă, pe care ar fi trebuit s-o evite. Demetriade n-a putut să treacă niciodată peste povestea cu explozia de la Copenhaga. Moartea pictoriței...

– Scuze, Tony, n-am vrut să răscolesc amintirile.

Demetriade oftează adânc. *Patimile doamnei ministru*, patimile lui Tony, gândește Munteanu privind peste lac.

– Au trecut ani mulți deja, Stelică. Ilse a rămas aici, și se bate peste inimă și peste frunte, dar am întâlnit-o pe Anabella...

– Povestea voastră chiar e minunată...

– Oarecum. Da, au fost și perioade mai reci...

– Și la noi, Tony, și la noi la fel. Doamne, suntem exact ca ăia doi din Muppets!

– Auzi, Stelică, nu vrei totuși să-l suni pe jurnalistul ăla? Să nu mai stăm așa, ca proștii, în parc!

– Da... Dar cred că nu i-am salvat numărul. Tu îl aveai salvat...

– Minunat! Dacă n-aș fi lăsat aparatul în mașină...

– Îi trimit un email de pe telefon.

– Și-o să-l vadă peste trei zile!

– Offf, cobe ești tot timpul!

– Ne descurcăm noi cumva... Auzi, că e la modă să testăm cuvintele magice: *Reziliența* fie cu noi! Hai la o cafea, iar interviul ni-l luăm unul altuia...

31 iulie 2024

Parcul Titan, Cartierul Balta Albă, București

Bicicleta roz

Această poveste nu e-o reclamă și nici vreo invenție de-a mea...

Am trăit întâmplările anul trecut, prin vară, atunci când speram că toate activitățile mele obligatorii se stinseseră și voi putea să mă bucur, în liniște, de un pic de vacanță cu Sofia.

Dar n-a fost să fie așa.

A început cam ca întotdeauna, cu soneria stridentă a unui telefon. Telefonul meu mobil. Era Tony. Aveam numărul lui salvat în memoria aparatului. Așadar am răspuns ușor circumspect:

– Bonjour, stimabile. Cum e vremea pe la voi, prin nord?

– Bonjour. Vremea e minunată. Neașteptat, aș zice...

– Așadar? am încercat să trec la subiect; nu m-ar fi sunat doar pentru vreme și alte banalități. Care-i baiul?

A schimbat și el, rapid, tonul.

– Am o urgență. Și trebuie să mă ajuți.

– Trebuie?

– Te rog.

– Aha. Când?

– Acum. Ți-am trimis pe email biletul de avion.

Deseară ajungi...

– Bine, dar...

– Sofia e încă la Londra. Nu poți s-o invoci. Aia mică e-n excursie la Bușteni. Câteva zile n-o fi foc să apari prin Copenhaga.

– Te-ai informat...

– Cu tine doar așa se poate. Te aștept la Kastrup. Ajungi pe la 20.45. Îți povestesc aici totul. Crede-mă, e foarte complicat.

– Ok.

Am renunțat rapid să mă împotrivesc.

Tony Demetriade e polițist. Comisar al Poliției Române. Detașat în Danemarca. Dacă are o urgență și mă sună pe mine – un fel de investigator freelancer pe piața underground, dar bun prieten de mulți ani – înseamnă că e ceva grav, chiar foarte grav. Oricum nu am altceva mai bun de făcut. Prin București toate sunt cu susul în jos...

Aeroportul cel nou al capitalei Copenhaga e pustiu.

Tony n-a precizat cât va dura vizita mea, dar biletul de avion avea specificată și cursa retur. O săptămână. Bagaje puține. Sofia mi-a urat drum bun și să mă uit după ceva reduceri la bibelouri de porțelan, Lulu mi-a cerut acuarele – „că mi-ai mai adus de acolo și sunt tare bune!”, deși nu țin minte să-i fi pomenit vreodată de așa ceva.

Valiza sosește repede pe bandă și, la ieșire, Tony îmi ia geanta borțoasă și diformă de pe umăr – bătrânul laptop plus tona de hârtii, pe care le car întotdeauna cu mine și fugе spre ieșire, după o strângere de mână fugară, dar fermă. E cu mașina. Are o Corsa bej, destul de rablagită. Niciodată n-a avut noroc să primească automobile mai ca lumea; când l-am cunoscut, cred că era ultimul ofițer din Poliția Română care conducea o Dacia 1310.

– Unde mă duci acum?

– În centru. Nyhavn. La Brooklyn Cafe. Locul obișnuit. Să te pun în temă la o bere. Ca de-obicei. OK?

– OK.

Nu comentez nimic pe drum. E mult mai răcoare decât la București și, prin geamul deschis, mă bucur de briza cu aromă marină. O seară de vară foarte luminoasă și liniștită. Spre centru începe să mai apară lume, dar nu atât de multă

cum mă așteptam. Oare pe unde-or fi turiștii? Sau poate că nu e luna potrivită, mai avem puțin până în august...

Se oprește lângă teatrul nou și, deși e seară, pune ceasul de parcare, din obișnuință. Brooklyn Cafe e goală pentru că aici nu bea nimeni bere în timpul săptămânii, doar vine-rea și sâmbăta se produc excesele. Îmi stăpânesc un surâs cu gândul la obiceiurile civilizate ale danezilor. Pentru noi par din alte lumi.

Chiar la intrare, lângă cele patru trepteacompaniate de o balustradă din fier forjat, o bicicletă roz stă sprijinită de zid, într-o atitudine de supremă abandonare. Acum chiar mă pufnește râsul.

– Ce-i? tresare Tony, un pic mai crispat decât ar fi fost normal.

– Uite o biclă de pisi! Cred că n-am văzut niciodată în viața mea una roz!

Nu comentează și intră repede pe ușă, înaintea mea. Ciudat. În fundul cafenelei e un geam mare care are vedere spre o curte interioară cu geamlăcuri vechi, bordate de iederă cățărătoare; acolo avem o masă conspirativă, un pic izolată de celelalte. Chelnerița blondă ne salută, pe el cu un surâs complice, pe mine doar cu unul profesional. Tony cere direct, fără să mă întrebe, un Tuborg Classic mare pentru mine și o cafea pentru el.

Încet-încet încep să-mi pierd rădbarea. Nu zic nimic și sorb privind în gol prin paharul înalt. Berea Tuborg Classic e arămie și foarte amară. Simte că aștept explicațiile lui.

– Mda... cum ziceam...

– Nu ziceai, Tony. Chiar nu ziceai... Te ascult.

– Mi-e cam greu.

Îl privesc în ochi în lumina palidă a lămpilor cu becuri galbene. Ne știm de prea multă vreme. Nu pricep de ce se codește atât.

– Nu e simplu, Stelică. E jenant...

– Te ascult, Tony, și mai beau o gură de bere fiind convins că va trebui să-mi mai cumpere una cât de curând.

– Am o mare problemă.

– Ai. OK. Care naibii e?

– Păi... Nu știu să merg pe bicicletă.

– Pardon?! aproape mă înec cu o înghițitură mare și rece.

– Nu știu să merg pe bicicletă.

– Am auzit de prima dată. Și? Care-i problema?

– Asta-i problema.

Mă foiesc ca și când aș vrea să mă ridic și vărs paharul de bere. Se răstoarnă pe tăblice și lichidul zglobiu se scurge pe fața de masă, pe vârful pantofului meu drept și apoi, în fine, pe jos. Chelnerița intervine rapid șoptind: *No problem* și mânuind o cârpă uriașă. Tony tace. Eu îmi admir pantoful ud de bere și simt cum mă enervez tot mai tare.

– M-ai chemat aici pentru că nu știi să mergi pe bicicletă?

Mă privește ca un școlar prins cu o copiuță în bancă.

– Nu chiar. Îți prinde bine o vacanță... N-am avut ce face. Aici toți merg pe bicicletă. E ciudat că eu nu. Până acum am inventat tot felul de pretexte, dar acum...

– Acum? Ce se întâmplă acum? Vă pun să patru-lați pe biciclete prin parcuri? Hai, măi Tony, chiar îți bați joc de mine?! Vrei să spui că alergi șmenarul român prin Copenhaga pe bicicletă?... Despre ce naiba vorbim?

Nu răspunde imediat. Așteaptă câteva clipe. Mă știe. Nervii iritați țin puțin. Și oricum situația e atât de hilară

încât nu va trece mult și mă va pufni râsul. Chelnerița aduce încă un pahar plin cu bere. Îmi zâmbește amabil. Probabil că i-a făcut el vreun semn, pentru că eu n-am zis nimic.

– În fiecare week-end mă invită la picnic. Cu bicicletele. Undeva la nord de Copenhaga. La vreo zece-cinșpe kilometri. Ei merg toți acolo. Toată lumea. Toată secția. Eu nu pot să mă duc cu mașina... E penibil.

Îl înțeleg. Cred că am început să zâmbesc în colțul gurii.

– Sunt și colege, Tony?

– Lasă-mă în pace! Nu e vorba de femei! Mă simt penibil că nu pot merge pe bicicletă. Te rog...

Deja cred că zâmbetul mi s-a întins până spre urechi.

– OK, la treabă. Se pare că ai hotărât că avem doar o săptămână.

– Mai puțin, sâmbătă mergem împreună la picnic. De probă... mergem amândoi. Deal?

– Deal.

Acum sunt vesel. Nu e nici o crimă. Nici o enigmă. Afară, lângă cafenea, bicicleta roz e tot acolo.

– Uite, n-a plecat, îi zic râzând și ridic telefonul deștept pentru o poză grăbită.

– Nu se prea fură pe aici, prin centru. Și e o bicicletă roz? Cui i-ar trebui?

– Furat, cine vorbea de furat? Ziceam că proprietara n-a plecat, o fi pe undeva prin preajmă. Mă întreb dacă se îmbracă tot în roz...

– M-ai făcut curios. Parcă ziceai că eu mă uit după fete...

– Tu, nu eu. Mă gândeam că îți poți găsi jumătatea... roz!

O zână blondă și roz!

– Mă iei în răspar!

Ne urcăm în mașină. Mă cuprinde somnul aproape imediat. A fost o zi cam lungă. Sunt conștient că pe față mi se lățește încă un zâmbet amuzat. Auzi, am venit la Copenhaga ca să-l învăț să meargă pe bicicletă. La asta sunt buni prietenii...

Apoi am început să ne plimbăm prin cartier.

Bicicletele au costat enorm. Mă rog, a mea e doar un fel de împrumut, cineva din comunitate avea una pe care n-o folosea. Dar a lui e nou-nouță. Nu mă pricep la chestiuni tehnice, viteze, foi, lanțuri... Pe vremea mea, adică pe vremea cealaltă, aveam un Pegas Camping verde, modelul care se plia. Avea un fel de mâner la mijloc pe care îl roteai vreo două ture și cadrul se frângea în două. Am pățit-o de câteva ori când, neatent fiind, n-am strâns până la capăt și m-am trezit că, în timp ce roata din față mergea înainte, cea din spate fugea în stânga... Finalul a fost întotdeauna cu genunchii juliți. Amintiri...

Străzile din Hellerup sunt pustii. E un fel de zonă rezidențială, la nord de Copenhaga, un fel de Primăverii, dar mult mai mare și mult mai liniștită. Nu trec mașini prea des. Iar cele care mai trec sunt oficiale. În rest e paradisul rarilor bicicliști. Un loc minunat pentru antrenamente.

Întâi am început cu pornirea. Adică încălecarea și prima tură de pedale. Recomandabil fără cădere laterală. Greu. Mai ales pentru că n-avem roți suplimentare pentru sprijin, ca la copii. N-ar fi demne de funcția și vârsta lui Tony. De fapt, cred că nici n-avem de unde să cumpărăm. Aici, în Danemarca, toată lumea merge pe bicicletă de când se ridică în picioare pentru prima dată.

Rezolvăm în prima jumătate de zi cu pornirea.

Pauză la prânz și, după o porție de spaghetti bologneze, plus o porție de vorbărie la desert (Mă întreb cum de-a reușit să chiulească de la birou!) încercăm prima linie dreaptă. Reușește cam șapte metri, după care pică spre stânga și pune picioarele jos bombănind mărunț.

Reluăm iar și iar; îi tot povestesc despre concentrare și echilibru. Nu prea mă bagă în seamă. Cred că nu sunt credibil. Oricum nici eu nu m-aș crede...

A doua zi dimineață începem din nou. La prima oră. Cu mult entuziasm.

Pe la 11 și ceva, în timp ce reușise să adune metru după metru și se apropia de următoarea intersecție, îl aud cum începe să urle în timp ce se dezechilibrează și, după câțiva metri fără direcție, se oprește într-un gard:

– Bicicleta roz! Bicicleta roz! Ai văzut? insistă masându-și antebrațul stâng cu palma dreaptă.

– N-am văzut nimic. Ești OK?

– Da. A trecut bicicleta roz pe strada alăturată, am văzut-o printre pomi...

– Aha, și? Cine era în șa?

– N-am apucat să văd.

– Era roz?

– Parcă.

– Parcă ești copil, Tony!

Nu zice nimic.

Apoi am continuat lecțiile.

În ziua următoare a fost mult mai atent.

Am început să lucrăm la operațiunea numită frână. Avansam. Cam lent, dar avansam pe drumul cel bun. Îl simțeam atent și gânditor. Îl făcusem să se gândească la

proprietara bicicletei roz. În capul meu chestiunea avea doar scopul de a-l ambiționa. Și cred că era și cam singur în Danemarca...

Dar n-a mai apărut bicicleta roz și enigmatică (presupusă) proprietară, asortată la culoare...

A patra zi deja prinsese mai mult curaj. Începea să se uite mai atent în stânga și dreapta, se juca un pic cu frâna, ne aflam la capitolul viraje.

Apoi din nou catastrofă. Vira pe o străduță la dreapta când a strigat:

– Uite bicicleta roz!

Am privit și eu într-acolo și n-am văzut nimic. Pentru Tony virajul a fost prea strâns, a sărit peste bordură și a eșuat cu un umăr în semnul de „Cedează trecerea”.

Iar pauză și, din nou, la pedale.

Chestiunea cu bicicleta roz începea să ne obsedeze. Mă rog, cred că mai mult pe el. Încercam să-mi stăpânesc dorința de a arunca o părere ușor nefericită: Dacă cumva sunt mai multe și nu doar una singură? Sau alta: Dacă sunt un fel de club sau gașcă sau echipă?... Am tăcut.

S-a mai întâmplat doar o singură dată. Vineri pe după amiază. Tony mergea bine, iar eu în lateral și ușor în spate, ca să-l protejez și dirijez. Două străzi mai departe a traversat scurt. Ne-am oprit amândoi o clipă și apoi am vrut să alergăm după ea. După bicicletă. Fusese ca un fulger, un fulger roz! Am tăcut amândoi și am renunțat la orice comentarii.

E sâmbătă. Pedalăm constant. Cu atenție. Eu sunt la trei sau patru metri în spatele lui. Nu ne grăbim. Nu vorbim. Sunt doar câțiva kilometri până la Charlottelund. Nu chiar

câțiva, vreo 12. Bătrânul fort e acum loc de promenadă... și plajă... și grătare...

Suntem la repetiția generală. Să se învețe cu drumul. Suntem singuri, să nu ne facem de rușine în caz că pățim ceva...

– Uite, îmi strigă, întorcându-se spre mine pe jumătate.

– Stai, naibii, ca lumea, că te prăvălești. Nu te mai întoarce!

– Bine, dar uite cine e acolo!

Ridic privirea peste el și peste coloana rarefiată de bicicliști, pedalând cu viteză constantă. În prima clipă nu mă prind ce vrea să văd. Apoi înțeleg. Mai în față, la vreo sută de metri zăresc, printre multe roți și trupuri, inconfundabilul cadru roz.

– O vezi? insistă el.

– O văd. Adică parcă o văd. Și ce propui?

– Să ne grăbim. Să vedem cine e. Măcar acum...

Și ce a urmat e greu de povestit...

M-am trezit cu o senzație îngrozitoare de rece. Năuc. Vântul care îmi trece prin părul scurt, dar ud. Picături care mi se scurg pe față.

– Ești bine?

Tony care mă privește fix de la o palmă de ochii mei.

– E frig?

– Ți-am turnat o sticlă de apă în cap. De la gheață.

Păraii ușor leșinat.

Privesc în jur. Stau pe o bancă. Cam strâmb. Eu, nu banca.

La un metru jumătate în față, bicicleta mea e culcată pe jos și are o roată, cea din față, torsionată. Bicla lui Tony arată și mai rău, doi pași mai încolo.

– Bine, și?... încerc o întrebare.

– Bicicleta roz? Nu știu, a dispărut cu tot cu domnița îmbrăcată la fel...

– Nu! Accidentul... Cea care ne-a lovit din spate. Pe tine, adică... Avea ceva mare...

Abia acum observ mâneca sfâșiată și zgârieturile de pe mână. Blugii cu pete arămii în dreptul genunchilor. Așadar sunt ceva pagube...

– E OK. N-am nimic. Ți-o prezint pe Ilse. Ilse Johansson... E pictoriță. S-a distrus doar o ramă de lemn cu pânză. Nu era pictată încă... O să i-o plătesc.

Tony are un zâmbet tâmp și în același timp fermecat, de parcă ar fi văzut-o în carne și oase pe Mona Lisa. Și totuși o prezență lungă, zveltă și foarte blondă mă privește din spatele comisarului. Nu e îmbrăcată în roz. Iar bicicleta ei, pe care n-o am în câmpul meu vizual, sper că are altă culoare...

– Stimabile, nu cred că mă interesa ce naibii de meserie are domnița care ne-a dat de pământ pe amândoi.

– Doar pe mine. Tu ai intrat singur în stâlp...

– Tony, nu ești amuzant. Deloc. Am încercat să te protejez... Să te avertizez. E un fel de accident. N-a chemat nimeni poliția?

– Stelian, eu sunt poliția.

– Rahat. Tu ești poliția română, nu daneză...

– Nu e nimic grav. Mi-am cerut scuze. Și ea la fel.

Ne-am împrietenit. Mergem la o cafea.

– Acum?

– De ce nu?

– Ești sonat. Eu vreau acasă. Măine plec.

– Până mâine mai e ceva. Charlottelund ne așteaptă...

La doi pași.

Chiar asta am făcut. Am băut cu toții o cafea sporovăind în engleză.

Ilse s-a dovedit mult mai simpatică decât mă așteptam. Deși n-aș fi avut niciun motiv să cred că nu e simpatică. Am găsit, de fapt, ea a găsit o metodă de a transporta bicicla la un atelier de reparații. Colegii danezi ai lui Tony au răs amical de noi și ne-au dat... bilete ca să ne întoarcem pe seară, cu autobuzul, acasă, în Hellerup. Până la urmă am și mâncat cu ei. Am petrecut până târziu.

Apoi, a doua zi, duminică, am zburat spre casă. Tony a rămas acolo, fascinat definitiv de pictorița Ilse.

Au aproape nouă luni de când sunt împreună. La aniversarea de un an au zis că mă invită din nou la Copenhaga, să-mi arate casa în care s-au mutat. Poate mă duc. Niciunul dintre noi n-a mai suflat nici o vorbă despre bicicleta roz. Nici nu ne-am mai gândit la ea...

Am păstrat doar o poză. Pe telefon. Asta e fost povestea.

O poveste. Vor mai fi și altele. Dar sper că fără biciclete roz.

Ziua în care nu s-a întâmplat nimic

Trenul se oprește în Gara de Nord cu un scrâșnet înfrorător. Și o smucitură. Cei care sunt deja în picioare se calcă pe bătăături. Se aud înjurături, jumate înghițite, jumate scuipate.

Sunt în starea nefericită dintre somn și veghe în care nu pot acționa și nici nu înțeleg ce se petrece. Doar observ lumea care se bulucește pe culoarul îngust. E dimineată sau e seară? De unde vin?

Mă doare o ureche. Îmi țiuie și e înfundată. Ca și când m-ar fi tras curentul. Îmi clatin capul. Ceva pare că zornăie înăuntru. O piesă stricată? Urechea nu se desfundă, dar încep să înțeleg ce fac și unde sunt.

Vin de la Iași. Dar oare ce am căutat acolo? Un salon literar, o lansare, o conferință?

Iau micul rucsac bleumarin de lângă mine și îl urc în spate. E greu. Conține multe hârtii, cu siguranță unele inutile, laptopul cu încărcător și o carte pe care n-am avut timp s-o deschid, nenumărate pixuri de diferite culori și două agende. Apoi micul geamantan, tot bleumarin, de pe suportul pentru bagaje de deasupra scaunelor și pun pe umăr geanta foto, neagră și roasă pe la muchii. Iar am avut prea multe papornițe cu mine...

Culoarul e mai liber. La clasa întâi a fost lume mai puțină. Mă chinui să cobor cu toate bagajele și mă enervez din nou gândindu-mă că n-am bani să o repar pe Matilda, mașina Q, între timp botezată – aș fi mers cu mașina la Iași și nu depindeam de trenuri – și că mai bine nu mă duceam la conferință, că n-a fost mare lucru, lucrarea mea nu era perfectă, făcută pe fugă...

E o după-amiază târzie, aproape seară. Soarele nu mai încălzește puternic și se simte fiorul rece al vântu-

lui de noapte. Îmi pătrunde prin haine. Tremur nervos. Deja aproape toamnă. Pe peron, în fața mea, mulțimea de oameni, care a coborât din tren pare foarte apatică. O mare de spinări încovoiate și o mare de bagaje diforme, care se târăsc spre ieșiri. Un murmur continuu, nedeslușit, întretăiat de anunțurile de la megafoane și fâșii de melodii la modă.

Lume în criză, fără speranță și fără direcție. Deznădejde și umilință.

Iar sunt pesimist. Nihilist. Îmi pute tot.

Oricât aș încerca să mă remontez, să-mi dau motive de fericire și să inventez vise și speranțe, nu mai reușesc. Sunt singur. Ea e tot departe, la Londra. Eu aici. Acasă voi fi singur. Singur. Acolo, în micul apartament, în care toate lucrurile îmi amintesc de ea. Și ea nu e.

Aș vrea să-i aud vocea și caut cu palma, apăsând pe buzunare, locul în care se află telefonul mobil. Să o sun? Deja un mic zâmbet mi se naște pe față. Vocea ei e ca un drog. Doamne, ce frază banală. Nu e de scris nicăieri...

Chiar atunci îl văd.

Se află în fața mea la vreo opt sau zece metri. E singur și el. Până la capătul peronului mai sunt maximum douăzeci de metri. Nu are bagaje multe. Doar un rucsac, în spate. Un rucsac kaki, ca de armată; nu pare prea încărcat. Și o geacă, tot kaki. Nici înalt, nici scund. Un tip obișnuit. Cu o șapcă militară pe cap. Aparent, din spate fără nici un însemn sau vreo reclamă. Un tip absolut banal. Anonim. Pășește rar și parcă ușor împleticit. Și totuși de ce mi-a atras atenția?

Mai fac câțiva pași și mă opresc o clipă. Mă opresc din reflex pentru că la zece metri în fața mea s-a oprit și el.

Ce naiba?...

Când sunetul sacadat al rafalelor pocnește sub acoperișul gării, primul meu gând e să mă chircesc cu mâinile la stomac. Scap mânerul geamantanului, care se răstoarnă. N-am sânge între degete. Nu sunt lovit. Nu trage spre mine. Al doilea gând, care-mi provoacă instantaneu picături reci de transpirație pe șira spinării, e lucid și cinic. E un gând care mă trimite la Breivik... Of, Doamne, ce se întâmplă?

Ține în fiecare dintre mâini o armă cu țeava scurtă. Cartușele goale zboară dezordonat, gloanțele lovesc în plin. Urlete. Are câte un Uzi sau ceva semănător.

Duc din nou mâinile spre buzunare, pipăindu-le prin haină, apoi spre centură. Nimic. Absolut nimic. A fost reflexul întârziat, de a căuta o armă. Dar nu mai port armă de mult timp. N-am motiv. Nu m-a mai căutat nimeni pentru vreo aventură. Despre piraiți se fac filme, nu se mai pun bombe, războaiele au fost evitate, e criză. Și războaiele sunt în criză. Criză economică și atât. Un cuvânt tembel, acest *criză*.

N-am cum să ripostez și privesc tâmp spre spatele tipului care pășește acum calm și rar, apăsând alternativ pe trăgăciul din mâna stângă, apoi pe cel din dreapta, eliberând rafale scurte.

Mă ascund după un stâlp metalic. Minte mi s-a limpezit într-un final. Trebuie să sun. Unde? Să anunț poliția. A treia oară caut cu mâinile conținutul buzunarelor. Găsesc telefonul. În timp ce privesc ecranul derulând agenda, țipetele ascuțite îmi sparg timpanele. Ciudat, nu le-am auzit de la început. Sau n-am fost conștient. Urletele mulțimii care fuge, gemetele răniților. Ridic privirea și văd cum ochii se fixează pe sângele care se întinde pe peron printre cartușele goale. O mulțime de răniți. Ochii sunt tulburi din nou.

O clipă, rafalele se opresc și urletele ating paroxismul. Îl văd, stând pe mijlocul peronului – eu sunt încă ascuns după stâlp – cum apropie armele de centură și face două mișcări. Reîncarcă. Demența continuă. Am găsit numărul lui Tony în agendă. O tâmpenie, Tony e la Copenhaga.

Nu știu pe cine să sun. Aici în București... 112.

Apăs butoanele. Rafalele scurte continuă. Peronul s-a terminat. Individul pășește mai departe spre ieșirea mare în Piața Gării. Și trage metodic. Lumea a început să fugă, a încercat să se ascundă. Nu toți. Doi polițiști răsar de undeva cu pistoalele minuscule în mâini. Cad imediat fără să tragă nici un foc de armă. Nu știu ce să fac. Să încerc să ajut răniții, să-i sar în cârcă?

– 112, vă ascultăm.

– Sunt Stelian Munteanu, card de identitate TS 243456, domiciliat în București, strada...

Urletele răniților aproape că îmi acoperă vocea. Vorbesc în timp ce pășesc în urma tipului printre răniți și cadavre. Zeci de răniți și cadavre.

Bălțile de sânge îmi provoacă o senzație îngrozitoare de greață. Abia mă mai țin pe picioare. Abia vorbesc:

– ... la Gara de Nord. Un singur bărbat, statură potrivită, bine înarmat cu cel puțin două arme automate. Trimiteți echipele de intervenție și salvări. Cel puțin trei-zeci de victime.

Doar o clipă scurtă tace, apoi vocea de serviciu, cu un ton îngrijorat, răspunde:

– Am dat deja alarma, domnule Munteanu, ținem legătura. Să aveți telefonul la îndemână. Vă vom suna de la centrul operativ pentru situații speciale. Repet: nu lăsați telefonul din mână.

– Am înțeles. Mulțumesc.

Nu știam că poliția noastră are un asemenea centru.

Deja m-am obișnuit cu rafalele. Individul nu s-a întors niciodată. Privește doar înainte. A reîncărcat din nou. Nu înțeleg nimic. Sunt ca într-un film prost. Nimic nu pare logic. Nimic nu pare real. Trage din nou. Multă lume s-a ascuns. Sunt în spațiu deschis și mi-e groază că, dacă privește înapoi, voi fi ochit imediat.

În spatele meu oamenii au ieșit din ascunzători și s-au apropiat de răniți. Văd o targă și uniforme roșii. Se aud sirene în depărtare. Multe sirene.

Apoi aud și alte sunete de gloanțe. Rare. Înfundate. Cineva trage spre el. Nu văd cine și de unde. Nu pare atins. Individul reîncarcă. Halucinant. Mă gândesc din nou la Breivik. Fusesem în Danemarca în ziua aceea și televiziunea daneză preluase în direct transmisiunea postului public norvegian. Văzusem totul. Chiar și discuțiile din studioul lor, atunci când teroristul fusese arestat, după ce terminase muniția. Aici e la fel. Câtă muniție mai are? De ce trage? Cine e?

Mai are puțini metri până la ieșirea din gară.

Telefonul sună.

Din nou două pocnete înfundate. De undeva. Ca de pușcă cu lunetă. Apoi alți trei polițiști care ies de pe o ușă laterală, unul are o pușcă mitralieră, ceilalți pistoale. Inutil. Îi vede imediat și ambele arme îi doboară cu un mănunchi concentrat de gloanțe. Mă întreb dacă are vestă antiglonț, pare că nimic nu-l poate doborî.

Răspund la apel.

– Bună, Stelică, sunt comisar-șef Achiței. Cum e situația?

Numele îmi spune ceva. Nu contează acum.

– Situația?! Un mare căcat. Cel puțin o sută de victime. A reîncărcat de minimum patru ori. Arme automate. Uzi sau ceva cu cadență mare și țevă scurtă. Nu văd. Nu sunt aproape.

– Are și alte arme? Vestă? Însemne? Ceva ce poate fi recunoscut?

– Nu știu. Nu văd. Nu i-am văzut fața.

– Am trimis echipele. Ajung rapid. Sper să-l oprim în Piața Gării. Încercăm să adăpostim lumea. Rămâi cu noi pe fir.

– OK.

– Povestește-ne!

Nu pot să fac prea multe lucruri în același timp.

– Ce să povestesc? Aveți lunetiști în gară?

– Nu. De ce?

– Am auzit două gloanțe cu un sunet diferit.

– Nu, cine știe...

Rahat, cine știe? Știu și nu spun. Or fi fost agenți de la servicii. La post sau în permisie. Sau chiar în misiune.

Chiar atunci se oprește. E la un metru de ușile gării. Dincolo de ele se vede cum se întunecă. Nu văd lume afară. Nu se distinge nimic. Probabil că îl așteaptă poliția. Doar sirene.

Rafalele s-au oprit. Mă aștept să încarce din nou. O face mult mai lent, ușor gârbovit și se întoarce cu 180 de grade. O clipă îi văd fața imobilă, barba scurtă și ochii goi. Apoi gloanțele zboară spre mine și spre ceilalți din spatele meu. Într-o fracțiune de secundă mă arunc pe burtă, dar creierul îmi spune că e imposibil să nu fi fost atins. Nu erau mai mult de zece metri între noi. Cu două arme care trag atât de rapid era imposibil să nu fi fost atins. Dar creierul

judecă din nou cu viteză. N-am nicio rană. Normal. A tras în sus. Nimeni n-a mai fost lovit. De ce?

De ce oare? Ce joc e ăsta? A omorât o sută de oameni și acum trage în sus?

Apoi se întoarce din nou și iese din gară cu pași repezi.

Mă ridic în picioare și alerg după el. Poate că poliția nu ar trebui să tragă. Să-l someze. Să-l prindă viu. Să înțelegem cine e și ce a vrut...

– Alo, aloo, mai sunteți acolo?

– Da, Munteanule, suntem aici. Ascult.

– A ieșit din gară acum. Îl așteptă cineva? Echipele sunt pe poziții?

– Nu, nu încă. E blocaj în trafic. E seară. A fost un accident.

– Elicopter?

– Nu, nu-l am aproape. Stai liniștit, apar ei. Nu suntem în filmele americane.

– Cum naiba liniștit cu o sută de victime? A ieșit în Piața Gării. E sigur plină de lume...

– Potolește-te, Munteanu.

Înjur în barbă, dar cu telefonul deschis. Celălalt nu zice nimic.

Aud din nou rafalele afară. Privesc adăpostit. Au încercat să-l oprească. Patru polițiști și câțiva taximetriști. Poate e lovit, dar nu pare. Celălți sunt toți la pământ. Urletele răniților și țipetele oamenilor care nu știu în ce direcție să fugă. Sângele care se scurge pe trotuar spre bordură și apoi pe carosabil...

Se urcă într-un taxi după ce a executat șoferul. Are o armă nouă. A aruncat un automat și în mâna dreaptă ține un pistol greu, de calibru mare, un Glock probabil.

– Atenție, comisar, e într-un Logan taxi galben de la Start, cu numărul B 166 SPR, întoarce spre Cuza.

– OK, îl urmărim.

Nicio clipă nu m-am uitat spre răniți. Am încercat să nu-l scap din ochi. Nu știu dacă am făcut bine. Dacă am fost uman sau nu. Sau dacă mi-a fost doar frică.

Ies. În Piața Gării e liniște acum. Spațiul e pustiu. Se aud doar sirenele plutind parcă de peste tot. Arunc priviri spre colțurile clădirilor. Nu văd lunetiști. Doar mașinile de poliție care au blocat accesul dinspre Grivița și alți polițiști împreună cu mai multe dube de la jandarmerie masate în parcul din fața Ministerului transporturilor. Inutil. Prea târziu.

Individul e în mașină. O văd cum se îndepărtează și aparent nu-l urmărește nimeni.

Privesc ceasul.

Nu știu cât a fost atunci când a început masacrul, dar am convingerea că totul a durat doar cinci minute. Poate șase.

Apoi, deodată sosesc salvările. Multe. Medici, uniforme, târgi pe roți și truse medicale, care pătrund în gară.

Ridic telefonul:

– Nu-l urmărește nimeni?

– Nicio grijă. Taxiul are GPS. Îl putem localiza.

Mă cam îndoiesc că au reușit atât de repede... Lângă trepte mai sunt două mașini galbene, aparent abandonate. Nu văd șoferii. Mă uit la număr, apoi caut cheile în contact și urc.

– Comisar, sunt într-un Logan taxi cu numărul B 18 API. Mă duc după el. Să aveți grijă să nu trageți în mine.

– Am înțeles. Încercăm să deviem circulația. Să-l izolăm.

Nu prea cred că se poate. Dar nu comentez nimic.

– Bănuim că se îndreaptă spre Victoriei.

– Pasaj sau piață?

– Dacă intră în pasaj îl incolțim.

– OK.

– I-ai văzut fața? Ai apucat? Părea român? A scos vreun unet?

– Nu. Nimic. Nu părea nimic. S-a întors o clipă. A tras în sus. Are o față imobilă, barbă scurtă. Poate e o mască... Nu știu.

– A tras în sus?

– Da, când s-a întors a tras o rafală lungă în sus. Ilogic. Comisarul mârâie ceva. Nu înțeleg.

Circulația e la fel de haotică. Cei care coboară de pe podul nou se înghesuie spre Piața Victoriei. Încerc să nu-l pierd din ochi, dar sunt multe taxiuri galbene și e greu. Se văd uniforme polițiștilor care încearcă să devieze mașinile spre străduțele laterale sau să le oprească la trotuar.

Apoi mă înfior. Aud din nou gloanțele. Rafală scurtă. Apoi pocnetele seci de pistol. O altă rafală de armă automată. Alt tip. Un AKM al jandarmeriei sau băieții de la antitero.

Nu văd mașina lui.

Politiștii îmi verifică numărul din mers și mă lasă în pace. În fine, circulația a fost oprită. Mă scurg încet pe breteaua de lângă Springtime spre suprafața deschisă a Pieței Victoriei. A trecut pe aici. Pe terasa localului sunt răniți. Sânge, gemete. Același joc. Tembel. Victime la întâmplare.

Victime la mâna destinului.

Un polițist mă oprește așezându-se în fața mașinii. Văd în mijlocul pieței, acum pustii— oare cum au reușit s-o

golească în mai puțin de trei minute, poate patru? – taxiul galben al individului cu haine kaki. E liniște. S-au oprit și sirenele, doar în depărtare se mai aud salvările.

Sunt convins că știe că e așteptat. Privesc blocurile prin parbriz. Nu îi văd, dar băieții probabil că sunt acolo. Ar fi bine.

În mașină se urcă un civil.

– N-am timp de prezentări. Dar mă știu cu Tony. Rămâi aici sau încercăm să ne apropiem de el?

Îl privesc nedumerit.

– Eu sunt negociatorul.

E serios. Deși o clipă simt că mă pufnește râsul. Și totuși pare corect. Ei chiar vor să-l prindă în viață. Bravo lor.

– Să mergem, îi zic.

– Dă-i drumul ușor. Poate reușim să ne apropiem. Știu cine ești, Munteanu, și știu ce-ai făcut până acum. Avansăm împreună fără manevre bruște. OK? Fără riscuri inutile. Fără teribilisme. Băieții sunt pe poziții.

Ca de obicei în situații ca asta – foarte rare, ce-i drept – am senzația că trăiesc într-un film american prost. Că sunt eroul prost, de serie B. Și chiar sunt. Dar n-am nici un chef să fac pe eroul mort. Și nici nu mai pot să mă arunc din mașină.

Pornesc încet cu a-ntâia, a doua...

Mașina e parcată chiar pe pastila centrală, acolo unde de obicei staționează câte o mașină de poliție. Nu a oprit motorul și stă la volan cu fața spre Calea Victoriei, cu geamurile de la portiere coborâte. Armele nu se văd.

Aștept o mișcare.

A lui sau a polițiștilor. O somație. Nimeni nu reacționează.

Ne apropiem încet.

Apoi evenimentele se precipită. Individul scoate țeava armei spre noi. Frânez brusc.

Gloanțele pornesc. Parbrizul înflorește. Aud și alte arme care se descarcă la intervale mai mari. Printre cioburi observ mașina cealaltă cum este lovită de zeci de ori de proiectile de calibru mare. Individul se prăbușește pe volan. Civilul de lângă mine, nemișcat și cu ochii cășcați spre capotă e plin de sânge. E mort.

Deschid portiera mea și mă prăbușesc pe asfalt.

Clădirea de pe Calea Victoriei e ticsită de uniforme agitate.

M-am căutat în buzunare după capsulele de păducel și n-am găsit nimic. Sunt în geamantan, care e pe undeva prin gară, răătăcit. Sau furat. Deși am încă la mine rucsacul și geanta foto, n-am avut nici o reacție să scot aparatul. N-am nici pastile anti-stress. În loc de toate astea, beau cafea. Fierbinte. A fost fierbinte. Nu e de la dozor și nici nu știu unde a fost făcută. Un agent în uniformă m-a întrebat dacă vreau, am dat aprobator din cap și am primit o cană albă de ceai plină cu lichidul negru. Acum ceva vreme. Apoi cana s-a golit și cineva, tot în uniformă, mi-a turnat din nou. Cafele tari și gustoase, puțin răcite.

Nu-mi face bine, dar mă ajută să mă gândesc mai clar la cele petrecute. Îmi umple golurile dintre frazele conversațiilor. Nu mă adoarme, dar mă amețește. Inima îmi dă junghiuri. Stress și cafea...

Din când în când îmi privesc hainele. Sunt curate. Șifonate de la drum. Deși simt că sunt pătate de sânge. Sunt curate. Nici o picătură. Dar parcă mă simt murdar. Pătat. N-am cu ce să mă schimb. Urechea înfundată țiuie tare. Probabil tensiunea a luat-o razna. Ar trebui să nu mai

beau cafea. Și totuși mai sorb o gură din cana umplută a doua oară. Sau a treia oară. E doar ușor călduță și foarte aromată. Fără zahăr. Așa cum îmi place. Realizez că mă tot gândesc la cafeaua din cană. Încerc să rememorez cronologic cele petrecute. Nu prea reușesc. Informație multă...

Sala de consiliu e plină de lume. Uniforme puține, civili mulți. Grade mari, cu siguranță. Au trecut câteva ore. E noapte.

– Aș zice că ai fost un mare norocos, îmi zice Achiței, care stă chiar lângă mine.

Îl privesc cu ochii mișiți. Nu înțeleg.

– Ai scăpat de cel puțin două ori. În gară, atunci când a tras în sus și în Piața Victoriei, când a țintit spre cel de lângă tine. Mare norocos. Poate te cunoștea...

Îmi arată pozele cu individul ucis. Fața desfigurată, ochii deschiși, goi și albaștri, barba scurtă cu fire negre și câteva albe, fruntea ridată. Un tip normal, la vreo patru-zeci de ani.

– Cunoștea, pe mă-sa!

– Muntene, uită-te bine. Nu cred că e doar noroc. Individul chiar ochea bine.

– Pe dracu bine, a tras la nimereală!

Achiței plescăie din buze și aprinde o țigară, deși peste tot sunt afișe cu fumatul interzis. Apoi o stinge nervos într-o ceașcă, cu un rest de cafea pe fund și ia alta, pe care o molfaie neaprinșă.

– Nu, chiar n-a tras la nimereală. Deși au fost copii în gară, nu e niciunul rănit. A tras doar spre adulți.

– E imposibil, cu o armă automată, din șold nu poți ținti.